

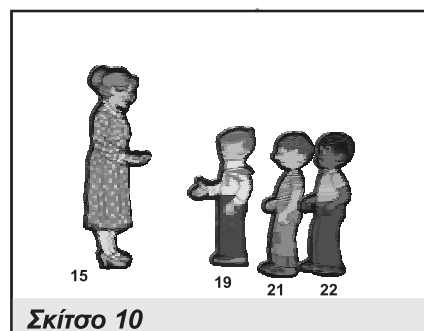
Μπλεξίματα!

(Τοποθετείστε τα παρακάτω εποπικά την κατάλληλη στιγμή)

23	Η κυρία Τζόνσον στην έδρα
24	Ο Τσάρλυ στο θρανίο
25	Ο Κοκκινομάλλης στο θρανίο
26	Ο Πρέστον στο θρανίο
2	Κοκκινομάλλης
3	Πρέστον
4	Τσάρλυ
8	εδάφιο αποστήθισης
27	στρατιώτης με όπλα
28	λωρίδα με τη λέξη ΘΕΟΣ
29	λωρίδα με τη λέξη ΣΑΤΑΝΑΣ
30	ο Παύλος κηρύπτει
31	ο Τσάρλυ στο κρεβάτι
32	αγόρια που τρέμουν
33	αγόρια που διαβάζουν
16	αγόρια που τρέχουν
34	επιστάτης
35	σφουγγαρίστρα
36	βιβλίο ιστορίας
37	ο κύριος Έντουαρτς
38	η κυρία Τζόνσον
39	Τσάρλυ
21	Κοκκινομάλλης
22	Πρέστον

Επανάληψη

Είχε φτάσει σχεδόν η πρώτη μέρα του σχολείου. Την ώρα που ο Τσάρλυ, ο Κοκκινομάλλης κι ο Πρέστον αγόραζαν τα μολύβια τους (τοποθέτησε τον Τσάρλυ 19, τον Κοκκινομάλλη 21 και τον Πρέστον 22), συνάντησαν μια κυρία που δεν φάνηκε να τους συμπαθεί και πολύ (πρόσθεσε την κυρία Τζόνσον 15). Λίγο αργότερα, την συνάντησαν ξανά με το χειρότερο δυνατό τρόπο – την ώρα που παράβγαιναν ο ένας τον άλλο πάνω στο πεζοδρόμιο, έπεσαν πάνω της κοντεύοντας να την ρίξουν κάτω. Προς μεγάλη τους απογοήτευση, ανακάλυψαν ότι ήταν η νέα τους δασκάλα, η κυρία Τζόνσον. Και τώρα έμοιαζε να τους αντιπαθεί ακόμα περισσότερο (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

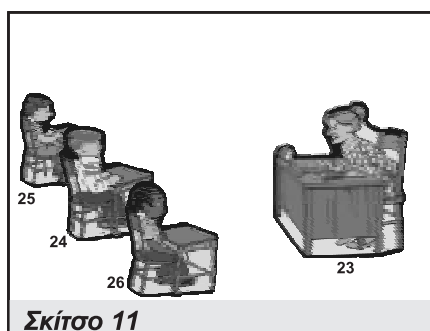

Σκίτσο 10

Η σημερινή αφήγηση

Την ώρα που έτρωγαν το βραδινό φαγητό, ο Τσάρλυ διηγήθηκε στους γονείς του όλα εκείνα που συνέβησαν με την κυρία Τζόνσον. «Και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι δε φαινόταν να μας πιστεύει όταν της είπαμε ότι λυπόμασταν», κατέληξε ο Τσάρλυ λυπημένος. «Τι θα σκεφτεί αν μάθει ότι πιστεύουμε στο Χριστό;»

«Ε, είχε δίκιο», απάντησε ο μπαμπάς του Τσάρλυ. «Δεν θα έπρεπε να τρέχετε πάνω στο πεζοδρόμιο. Κάνετε όμως το σωστό, όταν σταθήκατε να απολογηθείτε. Θα πρέπει απλώς να βάλετε τα δυνατά σας και να δείξετε τον καλύτερο εαυτό σας από δω και πέρα ώστε να είστε παράδειγμα για το Χριστό στο σχολείο».

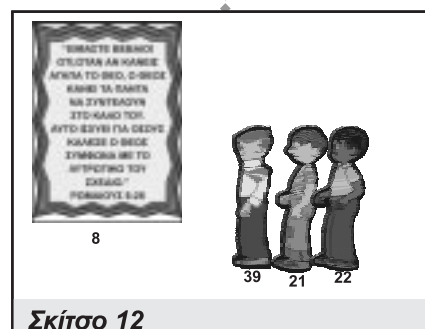
Σκίτσο 11

(Τοποθέτησε την κυρία Τζόνσον 23, τον Τσάρλυ 24, τον Κοκκινομάλλη 25 και τον Πρέστον 26). Η πρώτη βδομάδα του σχολείου πέρασε και τα αγόρια εξακολουθούσαν να κάθονται στην πρώτη σειρά της τάξης. Η κυρία Τζόνσον δεν έμοιαζε να ασχολείται ιδιαίτερα μαζί τους, δεν φαινόταν όμως να τους θεωρεί και αγαπημένους της μαθητές. Κάθε φορά που υπήρχε μια πραγματικά δύσκολη ερώτηση, σήκωνε πάντοτε έναν από αυτούς. Επίσης είχε φέρει στο σχολείο ένα μεγάλο ρολόι και το

είχε τοποθετήσει πάνω στην έδρα της. Κάθε πρωί το έλεγχε για να δει αν τα τρία αγόρια έρχονταν στην ώρα τους. Κι όταν έγραφαν διαγώνισμα στεκόταν ακριβώς από πίσω τους, και τους παρακολουθούσε πάνω από τους ώμους τους. Δεν είχαν σκοπό να αντιγράψουν, αλλά εκείνη αυτό δεν το ήξερε. Η στενή παρακολούθηση είχε κάνει τα αγόρια κάπως νευρικά (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

(Τοποθέτησε τον Κοκκινομάλλη 2, τον Πρέστον 3 και τον Τσάρλυ 4). Μια μέρα, καθώς τα αγόρια επέστρεφαν με τα πόδια στο σπίτι, ο Πρέστον έσπασε τη σιωπή. «Δεν ξέρω για σας, αλλά η κυρία Τζόνσον μου τη δίνει στα νεύρα. Από τότε που ξεκίνησε το σχολείο δεν έχουμε κάνει το παραμικρό, αλλά αυτή εξακολουθεί να μας φέρεται λες και είμαστε εγκληματίες!»

«Ναι, το ξέρω, Πρέστον», είπε ο Κοκκινομάλλης. «Όμως πρέπει να κάνουμε υπομονή. Θυμάστε το εδάφιο που μάθαμε στο Κυριακό Σχολείο – Ρωμαίους 8:28;» (Πρόσθεσε το εδάφιο αποστήθισης 8).

Σκίτσο 12

«Το θυμάμαι», είπε ο Τσάρλυ. «Είμαστε βέβαιοι ότι, αν αγαπά κανείς το Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του. Αυτό ισχύει για όσους κάλεσε ο Θεός σύμφωνα με το λυτρωτικό του σχέδιο».

«Έχεις δίκιο. Πρέπει να κάνουμε υπομονή», είπε ο Πρέστον. «Αν, όμως, ο Θεός σκοπεύει να βγάλει κάτι καλό απ' αυτήν την ιστορία, θα ήθελα πολύ να ξέρω τι θα είναι αυτό».

«Θα σας δω απόψε στη συμπροσευχή», είπε ο Τσάρλυ καθώς έστριβε στην αυλή του σπιτιού του *(αφαίρεσε όλες τις φιγούρες)*.

Όταν εκείνο το βράδυ ξεκίνησε η συμπροσευχή, ο Τσάρλυ, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον καθόντουσαν στο μπροστινό θρανίο. Το βιβλικό μάθημα που έκανε ο ποιμένας, ο κύριος Τζένκινς, ήταν πολύ ενδιαφέρον για τα αγόρια. Έμοιαζε σχεδόν σα να μιλούσε κατευθείαν σ' εκείνα.

Ο κ. Τζένκινς διάβασε το Β' Προς Τιμόθεον 2:3. «Κακοπάθησε λοιπόν σαν καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού *(Τοποθέτησε το Ρωμαίο στρατιώτη 27)*. Σ' αυτό το γράμμα που έγραψε ο Παύλος στον Τιμόθεο», ξεκίνησε ο ποιμένας, «ο Παύλος προσπαθούσε να ενθαρρύνει τον Τιμόθεο να είναι ένας καλός στρατιώτης για τον Ιησού Χριστό».

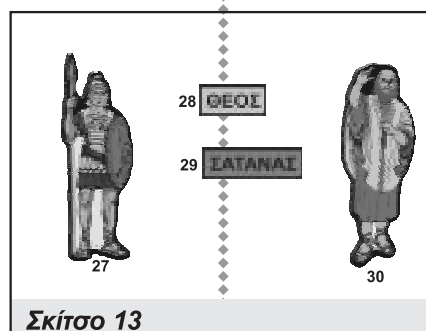
«Στρατιώτης;» σκέφτηκε ο Τσάρλυ. «Πώς θα μπορούσα να είμαι στρατιώτης για το Χριστό;»

Όταν οι σκέψεις του Τσάρλυ επέστρεψαν στον ποιμένα, εκείνος έλεγε: «οι Χριστιανοί βρίσκονται σε πόλεμο. Είναι ένας πόλεμος ανάμεσα στους Χριστιανούς που είναι με το μέρος του Θεού *(πρόσθεσε τη λωρίδα λέξης ΘΕΟΣ 28)* και το Σατανά *(πρόσθεσε τη λωρίδα λέξης ΣΑΤΑΝΑΣ 29)*. Όταν πολεμούμε για το Χριστό, μερικές φορές έχουμε προβλήματα *(τοποθέτησε τον Παύλο 30)*. Ο Παύλος καθώς ταξίδευε μιλώντας στους ανθρώπους για το Χριστό, αντιμετώπιζε πολλά προβλήματα και δυσκολίες. Πολλές φορές τον χτύπησαν ή ακόμη και τον λιθοβολήσαν επειδή κήρυττε για τον Ιησού. Μια φορά τον χτύπησαν τόσο βαριά που ο όχλος τον παράτησε έξω από την πόλη επειδή νόμισαν ότι ήταν νεκρός. Όμως τίποτε από όλα αυτά δεν σταμάτησε τον Παύλο? αυτός συνέχισε να ομολογεί το Χριστό. Ο Παύλος ήξερε ότι η ζωή του ήταν στα χέρια του Θεού, κι ότι κι αν συνέβαινε, ο Θεός γνώριζε το καλύτερο».

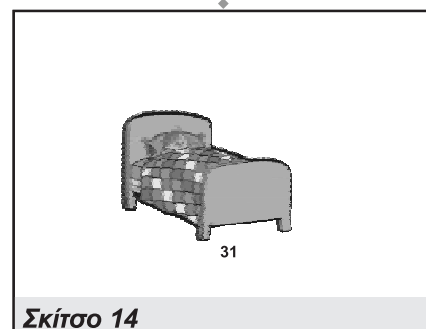
«Πω-πω!» σκέφτηκε ο Τσάρλυ. «Αυτό ακριβώς συμβαίνει και σε μένα. Τα πράγματα σίγουρα δεν πάνε και πολύ καλά στο σχολείο για μένα».

«Εμείς, όμως, πρέπει να μένουμε πιστοί», άκουσε ο Τσάρλυ να λέει ο ποιμένας, «ακόμα κι αν όλα μοιάζουν να πηγαίνουν στραβά. Δεν πρέπει να τα παρατάμε? πρέπει να συνεχίζουμε να ομολογούμε τον Κύριο» *(αφαίρεσε όλες τις φιγούρες)*.

(Τοποθέτησε τον Τσάρλυ στο κρεβάτι 31). Εκείνο το βράδυ ο Τσάρλυ ξάπλωσε στο κρεβάτι του γεμάτος με σκέψεις. Σκεφτόταν όλα όσα συνέβαιναν σ' αυτόν και στους φίλους του. Θυμήθηκε πώς είχαν μπλέξει αρχικά σε όλα αυτά τα προβλήματα. Ήξερε ότι δεν ήταν λάθος να παραβαίνουν σε αγώνες ταχύτητας? ήταν όμως λάθος, αν το έκαναν σε μέρος που δεν επιτρεπόταν. Είχε ζητήσει από το Θεό να τον συγχωρήσει. Ο Κοκκινομάλλης κι ο Πρέστον είχαν κι εκείνοι ζητήσει από το Θεό να τους συγχωρήσει. Και είχαν ζητήσει συγγνώμη από την κυρία Τζόνσον. Τί πήγαινε όμως στραβά;

Σκίτσο 13

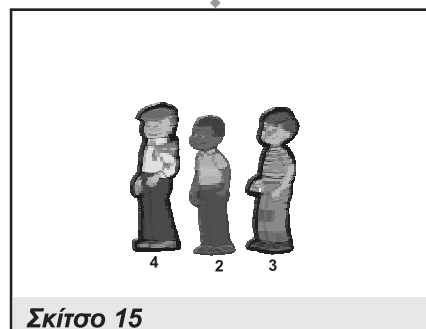
Σκίτσο 14

Ξαφνικά, του ήρθε μια σκέψη. Δεν είχε πει ο Ιησούς ότι θα ήταν μάρτυρες δικοί Του; Δεν είχε γίνει ο ίδιος ο Τσάρλυ ιεραπόστολος στο Σλόκουμ Άλει; Πώς δεν το σκέφτηκε νωρίτερα; Έπρεπε να πουν στην κυρία Τζόνσον ότι πιστεύουν στο Χριστό και να της μιλήσουν για Εκείνον. Ο μόνος που θα μπορούσε να κάνει το πρόσωπό της να χαμογελάσει ήταν ο Χριστός. Την ώρα που προσευχόταν εκείνο το βράδυ, ο Τσάρλυ ζήτησε από το Χριστό να βοηθήσει τον ίδιο, τον Κοκκινομάλλη και τον Πρέστον να γίνουν μάρτυρες στην κυρία Τζόνσον (αφαίρεσε τον Τσάρλυ στο κρεβάτι 31).

Το επόμενο πρωί, ο Τσάρλυ αφού έφαγε, έτρεξε κατευθείαν στο σπίτι του Κοκκινομάλλη αντί να περιμένει τον Πρέστον και τον Κοκκινομάλλη να περάσουν να τον πάρουν. Καθώς τ' αγόρια περπατούσαν για το σχολείο, ο Τσάρλυ τους είπε τί είχε σκεφτεί. (Τοποθέτησε τον Κοκκινομάλλη 2, Πρέστον 3 και Τσάρλυ 4).

«Ποτέ δε θα μας πιστέψει, Τσάρλυ», είπε ο Κοκκινομάλλης.

«Ο Χριστός δεν είπε ότι οι άνθρωποι θα πιστέψουν σ' Εκείνον απλώς και μόνο επειδή τους μιλήσαμε. Το μόνο που είπε είναι ότι πρέπει να τους μιλάμε».

Σκίτσο 15

«Ίσως έχεις δίκιο, Τσάρλυ», είπε ο Πρέστον. «Τουλάχιστον μπορούμε να προσπαθήσουμε. Να τα κάνουμε χειρότερα αποκλείεται!» (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

Εκείνη τη μέρα, μετά το σχολείο, τα τρία αγόρια καθυστέρησαν να φύγουν για να μιλήσουν στην κυρία Τζόνσον (τοποθέτησε την κυρία Τζόνσον στην έδρα 23). Το κουδούνι είχε χτυπήσει και όλα τα υπόλοιπα παιδιά είχαν φύγει, όταν η κυρία Τζόνσον σήκωσε το κεφάλι της και είδε τα αγόρια να στέκονται μπροστά στην έδρα της. Χαμήλωσε, τότε, λίγο ακόμα τα γυαλιά πάνω στη μύτη της και τους ρώτησε: «Γιατί είστε ακόμα εδώ; Σας είπα να μείνετε μετά το σχολείο;» (πρόσθεσε τους Τσάρλυ, Κοκκινομάλλη και Πρέστον που τρέμουν 32).

«Όχι, κυρία», ψέλλισε ο Πρέστον. «Θέλαμε απλώς να σας μιλήσουμε για λίγο».

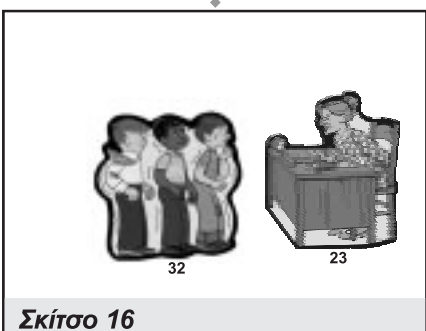
«Θέλαμε απλώς να σας πούμε κάτι», είπε ο Κοκκινομάλλης.

«Λοιπόν, τι θέλετε να πείτε; Έχω να βαθμολογήσω κάτι γραπτά και δεν έχω πολύ χρόνο», είπε απότομα η κυρία Τζόνσον.

«Λοιπόν.», ξεκίνησε ο Τσάρλυ, «θέλαμε απλώς να σας πούμε ότι λυπόμαστε γιατί φαίνεται ότι δε μας συμπαθείτε κι ότι.»

«Ναι, δε θέλαμε να σας κάνουμε κακό κι είμαστε.» συνέχισε ο Κοκκινομάλλης.

«Αυτό που προσπαθούν να πούνε», είπε ο Πρέστον, «είναι ότι πηγαίνουμε στην εκκλησία και στο Κυριακό Σχολείο κάθε βδομάδα, και.»

Σκίτσο 16

«Πιστεύουμε στο Χριστό!», ξεστόμισε τελικά ο Τσάρλυ. «Έχουμε σωθεί και θέλουμε απλώς να γνωρίσετε τον Χριστό, και θέλουμε να είμαστε πραγματικά καλοί».

«Τι;» φώναξε η κυρία Τζόνσον. «Τί εννοείτε 'πιστεύετε στο Χριστό'!»

«Τον έχουμε δεχτεί ως Σωτήρα μας, κυρία Τζόνσον», εξήγησε ο Κοκκινομάλλης. «Όταν πεθάνουμε, θα πάμε στον Ουρανό».

«Ναι, και θέλουμε κι εσείς να πάτε στον Ουρανό!» πρόσθεσε ο Πρέστον.

«Ίσως θα πρέπει να πάτε στα σπίτια σας. Έχω δουλειά και δεν έχω χρόνο να ακούω τέτοια. Αν διαβάζετε πολύ, θα πάρετε καλούς βαθμούς. Αν συμπεριφέρεστε σωστά, δε

θα αναγκάζομαι να σας τιμωρώ. Τώρα πηγαίνετε στα σπίτια σας!» είπε η κυρία Τζόνσον. *(Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).*

Τα αγόρια, λοιπόν, βγήκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν! Της το είπαν και τελείωσε! Που θα οδηγούσε τώρα αυτό;

«Θα το μάθουμε αύριο στο σχολείο στα σίγουρα!» είπε ο Τσάρλυ.

(Τοποθέτησε τα αγόρια που διαβάζουν 33). Εκείνο το βράδυ, ο Τσάρλυ κι ο Κοκκινομάλλης πήγαν στο σπίτι του Πρέστον για να διαβάσουν μαζί. Ήθελαν να διαβάσουν όσο πιο πολύ μπορούσαν για να πάρουν καλούς βαθμούς. Μόλις έφτασαν εκεί, ρίχτηκαν στη δουλειά. Μετά από λίγο ο Κοκκινομάλλης είπε: «Πρέπει να ξεκινήσουμε την ιστορία. Αύριο θα έχουμε μεγάλο διαγώνισμα και δεν πρέπει να τα θαλασσώσουμε!»

«Σωστά! Πιάσε το βιβλίο ιστορίας, Κοκκινομάλλη» είπε ο Τσάρλυ.

«Α, δεν έφερα το δικό μου. Εσύ, δεν έφερες το δικό σου, Τσάρλυ;» ρώτησε ο Κοκκινομάλλης.

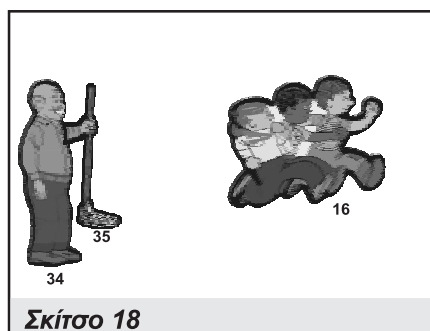
«Όχι, δεν το έφερα», είπε ο Τσάρλυ. «Δεν πειράζει όμως. Θα χρησιμοποιήσουμε το βιβλίο του Πρέστον».

«Ωχ, όχι!» αναστέναξε ο Πρέστον. «Ούτε το δικό μου είναι εδώ. Όταν μιλήσαμε στην κυρία Τζόνσον, πανικοβλήθηκα κάπως και ξέχασα να το πάρω».

«Και τώρα, τι κάνουμε;» ρώτησε ο Τσάρλυ

«Ας πάμε πίσω στο σχολείο να το πάρουμε», πρότεινε ο Κοκκινομάλλης. «Ο επιστάτης θα είναι εκεί και μπορούμε να πάρουμε το δικό μου από το ντουλάπι μου στο δεύτερο όροφο».

«Εντάξει, αλλά πρέπει να βιαστούμε πριν να είναι αργά!» είπε ο Πρέστον. «Θα πω στη μαμά μου πού πηγαίνουμε». *(Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).*

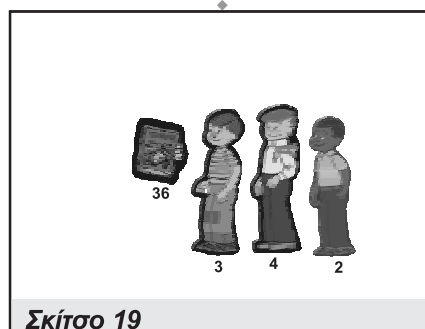
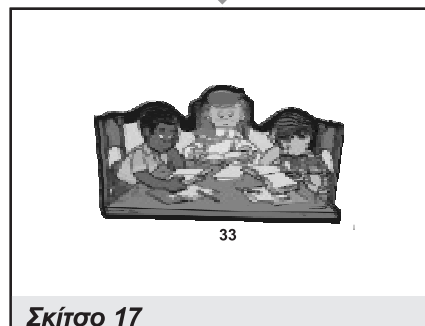
Τα αγόρια έφυγαν τρέχοντας για το σχολείο. Όπως περίμεναν, μια πόρτα ήταν ανοιχτή. *(Τοποθέτησε τα αγόρια που τρέχουν 16, και επιστάτη 34 με σφουγγαρίστρα 35).* Την ώρα που ανέβαιναν με θόρυβο τα σκαλιά ο επιστάτης βγήκε από ένα δωμάτιο του πρώτου ορόφου και τους είδε *(αφαίρεσε τον επιστάτη 34 και σφουγγαρίστρα 35).*

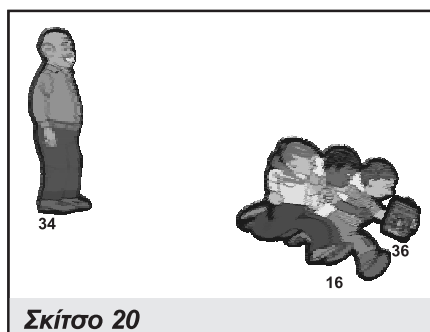
Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και εγκαταλειμμένος. Καθώς οι τρεις φίλοι πήγαιναν προς το ντουλάπι του Κοκκινομάλλη με γέλια και αστεία, ο Τσάρλυ ξαφνικά σταμάτησε. «Τι ήταν αυτό;» είπε.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Πρέστον.

«Μου φάνηκε ότι άκουσα ένα θόρυβο», απάντησε ο Τσάρλυ. «Έμοιαζε να έρχεται από το γραφείο του διευθυντή». Τα αγόρια στάθηκαν να αφουγκραστούν.

«Α, μάλλον θα ήταν ο επιστάτης», είπε ο Κοκκινομάλλης. «Τελοσπάντων, τώρα δεν ακούγεται τίποτα». *(Αφαίρεσε τις φιγούρες και τοποθέτησε Κοκκινομάλλη 3, Τσάρλυ 4 και Πρέστον 2)* Όταν

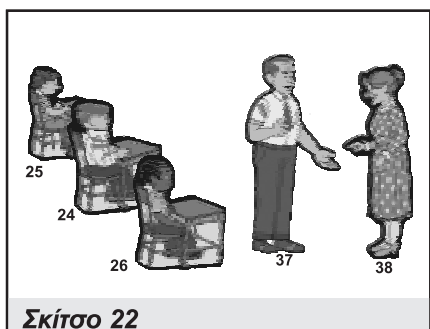

Σκίτσο 20

έφτασαν στο ντουλάπι του Κοκκινομάλλη, αυτός έβγαλε το βιβλίο της ιστορίας (πρόσθεσε το βιβλίο ιστορίας 36). «Το πήρα!» είπε. «Φύγαμε!» (Αφαίρεσε Κοκκινομάλλη 3, Τσάρλυ 4 και Πρέστον 2 και πρόσθεσε τα αγόρια που τρέχουν 16) Τα αγόρια κατέβηκαν τις σκάλες τρέχοντας, πρώτος-πρώτος πήγαινε ο Κοκκινομάλλης με το βιβλίο της ιστορίας στα χέρια του. Καθώς έβγαιναν από την πόρτα (πρόσθεσε τον επιστάτη 34), ο επιστάτης σήκωσε το κεφάλι του και τους είδε ακριβώς τη στιγμή που έφευγαν. (Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι του Πρέστον, τα αγόρια διάβασαν για πολλές ώρες. Διάβασαν μέχρι που νύχτωσε. Ο Τσάρλυ κι ο Κοκκινομάλλης διάβазαν ακόμα και στο δρόμο για το σπίτι. Το επόμενο πρωί στο σχολείο, τα τρία αγόρια ήταν πανέτοιμα για το διαγώνισμα. Το κουδούνι χτύπησε την ώρα που κάθονταν στα θρανία τους (Τοποθέτησε την κυρία Τζόνσον 23, τον Τσάρλυ 24, τον Κοκκινομάλλη 25 και τον Πρέστον 26). Η κυρία Τζόνσον έπαιρνε παρουσίες όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ήταν ο διευθυντής, ο κύριος Έντουαρτς (Πρόσθεσε τον κύριο Έντουαρτς 37. Αφαίρεσε την κυρία Τζόνσον στην έδρα 23 και πρόσθεσε την κυρία Τζόνσον όρθια 38). Μίλησε για ένα λεπτό με την κυρία Τζόνσον. Εκείνη γύρισε, κοίταξε στα μάτια τον Τσάρλυ, τον Κοκκινομάλλη και τον Πρέστον και τους φώναξε να σηκωθούν.

Σκίτσο 22

«Τσάρλυ, Πρέστον, Κοκκινομάλλη», είπε σμίγοντας τα φρύδια της. «Παρακαλώ, ελάτε εδώ αμέσως».

Ο Κοκκινομάλλης κοίταξε τον Τσάρλυ με ένα βλέμμα που έμοιαζε να ρωτά: «Τι έγινε πάλι;». Όμως τα τρία αγόρια ήξεραν ότι τώρα δεν ήταν ώρα για να μιλήσουν.

«Νεαροί, ελάτε μαζί μου στο γραφείο», είπε ο κύριος Έντουαρτς. (Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

(Τοποθέτησε τον κύριο Έντουαρτς 37, τον Τσάρλυ 39, τον Κοκκινομάλλη 21 και τον Πρέστον 22).

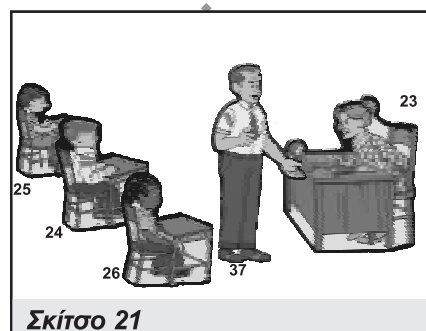
«Νεαροί», άρχισε ο κύριος Έντουαρτς σοβαρός, «θέλω να σας ρωτήσω κάτι».

«Τι συμβαίνει, κύριε Έντουαρτς;» ρώτησε ο Κοκκινομάλλης.

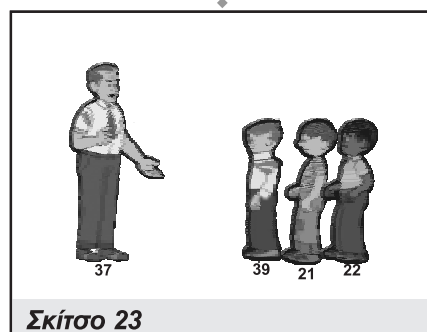
«Θέλω να μάθω αν ήρθατε χτες το απόγευμα στο σχολείο».

«Ναι, ήρθαμε, κύριε Έντουαρτς», απάντησε ο Πρέστον. «Ήρθαμε να πάρουμε το βιβλίο του Κοκκινομάλλη. Σήμερα γράφουμε διαγώνισμα και είχαμε ξεχάσει τα βιβλία μας».

«Λοιπόν», συνέχισε ο κύριος Έντουαρτς, «χτες το βράδυ κάποιος μπήκε στο γραφείο μου κι έκλεψε πολλά χρήματα. Κι ο επιστάτης είδε εσάς τους τρεις να κατεβαίνετε τρέχοντας από το δεύτερο όροφο κρατώντας κάτι στα χέρια σας!»

Σκίτσο 21

Σκίτσο 23

Εφαρμογή

Μερικές φορές είναι δύσκολο να είσαι καλός μάρτυρας για το Χριστό, ειδικά σε κάποιον που δε μοιάζει να σε συμπαθεί ιδιαίτερα. Όμως ο Θεός θέλει από μας να προσπαθούμε? αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να μάθουν οι άλλοι πόσο τους αγαπάει ο Θεός κι ότι μπορούν κι εκείνοι να γίνουν παιδιά Του. Εσύ έχεις γίνει παιδί του Θεού; Έχεις ζητήσει από το Χριστό να γίνει σωτήρας σου;